

เพื่อความจริง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้พูดเรื่องเว็บไซต์ เดี่ยวเราจะค่อยๆ พูดไปให้เห็นภาพไป ทุกคนมองไม่เห็นภาพ เราจะค่อยๆ ค่อยๆ ให้เห็นภาพ สังเกตได้ไหมเวลาหลวงตาออกมาช่วยโลก ท่านพูดบ่อยมากเลยว่า พวกเราทุกคนก็เห็นว่าจะเอาทองคำเข้าคลังหลวง จะช่วยโลก ช่วยโลก แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าธรรมะจะได้ออกเห็นไหม ท่านบอกว่าท่านหวังเลยว่า ธรรมะมันจะได้ออกคราวนี้ ธรรมะมันจะได้ออกคราวนี้

แต่พวกเราเห็นแต่ว่าเป็นการเพราะพวกเรานิ่งอ่อนแอ พวกเรานี้มีความทุกข์มาก หลวงตาจะมาช่วยเหลือการประกอบอาชีพ เราเป็นวัตถุที่เราจับได้ แต่เราไม่เห็น เราไม่เห็นว่าจะธรรมะ ธรรมะจะได้ออก ธรรมะมันเข้าถึงหัวใจ นี่ก็เหมือนกันที่เว็บไซต์ของเรา ออกเว็บไซต์เพื่อจะไปทำลายใคร ไปเจาะจงใคร ไม่ใช่เลย ! ไม่ใช่เลย ! เพราะเราคิดเรื่องนี้มานานเนกาเลแล้ว มานานเนกาเลแล้ว คิดตั้งแต่สมัยไอ้อะไรนะ อะไรที่มาจากนครปฐม ใช่ไหม มันบอกเลย ต่อไปนะเว็บไซต์มันจะเร็วมาก พวกในป่ามันก็ไปหมด

เราคบแบบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเวลาเทศน์ปัญจวัคคีย์ พระ ๕ องค์เท่านั้นนะ ธรรมจักร ธรรมจักรมันเป็นหัวใจเลย มันเป็นหัวใจเลย ธรรมจักร ๕ องค์เท่านั้น แต่มันยังอยู่มาได้จนขนาดนี้ อันนี้ก็เหมือนกัน ในนี้เราไม่ได้เจาะจงตรงนั้น เพียงแต่ว่าคนเรามันไม่เข้าใจรู้ไหม คนเราไม่เข้าใจ ถ้าเป็นคนที่มีคุณธรรมในหัวใจ มันจะเป็นประโยชน์หมดละ

แต่ถ้ามันไม่เป็นคุณธรรมในหัวใจ เวลามันเสนอศาสนา แนวทางมันแตกต่าง พอแนวทางมันแตกต่าง แต่เราไปดูรูปแบบภายนอกไป รูปข้างนอก โอ้โฮ.. มันน่าเชื่อถือ มันน่าศรัทธา ว่าเป็นธรรมะ ธรรมะ มันไม่ใช่ ถ้ามันไม่ใช่เพราะอะไร ไม่ใช่เพราะ

เวลาเขาพูด ที่เราพูดประจำเห็นไหม เราจับไม่ได้เลย จับไม่ได้ที่บอกว่า เวลาบอกว่าพุทโธนี่เห็นไหม คนกำหนดพุทโธ พุทโธไม่ต้องกำหนด ใช่มั้ย..เพราะอะไร

เพราะแนวทางการปฏิบัติมันมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล แล้วครูบาอาจารย์ หลวงปู่ มันก็สอน “พุทโธ” สอนพุทโธ รู้ว่าสอนพุทโธหมดละ แต่เขาบอกให้ไปคูจิต แล้วพุทโธนี่มันหลงมกายนั่น เขาบอกไปโจมตีเขา ไปโจมตีเขา แล้วเวลาเขาพูดอย่างนี้ เขาโจมตีใคร เวลาเขาบอกพุทโธนี่ผิด ผิดกันมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ผิดกันมาตลอด ชาวพุทธหลงใหล ชาวพุทธผิดพลาดมาทั้งชีวิต ชาวพุทธผิดมา คำพูดอย่างนี้ เขาพูดออกมาละ พูดออกมาแล้วเขาโจมตีคนอื่นหรือเปล่า เขาโจมตีหรือเปล่า ในเมื่อเขาโจมตีมาแล้วถ้าเขาโจมตี

เราคิดเหมือนครูบาอาจารย์นะ เหมือนพวกเราเห็นไหม คูจิตเวลาพระพุทเจ้าเทศนาว่าการ ต้องการให้พวกเรามั่นใจในศาสนา มั่นใจในการประพฤติปฏิบัติ ที่นี้พอเขาพูดให้พวกเราไม่มั่นใจ ว่าเราทำได้ประโยชน์ไหม ถ้าพูดให้มั่นใจนะ แล้วถ้าเป็นของจริง เป็นสิ่งที่มีความจริง คนเราทุกคนปรารถนาดี ทุกคนอยากทำดี เราจะไปพูดยุยงให้คนเขาแบบว่า คลอนแคลนไหม ไปพูดให้เขาไม่เชื่อมั่น ไปพูดให้เขาไม่มั่นคงในการปฏิบัติ ไม่ทำจริง อันนี้เป็นอะไร

เรามองตรงนี้ ที่เราพูดเรามองตรงนี้ ได้พิสูจน์หรือยังว่าพุทโธมันมีผลหรือไม่มีผล ได้พิสูจน์หรือยังอานาปานสติทำแล้วได้ประโยชน์หรือไม่ได้ประโยชน์ ได้พิสูจน์หรือยังว่าการคูจิตมันทำแล้วได้ประโยชน์หรือไม่ได้ประโยชน์ พิสูจน์สิ ! มันต้องพิสูจน์กันก่อน ที่นี้ถ้าพิสูจน์แล้วนี้ ถ้าพิสูจน์ไม่ได้ เราไม่ได้พูดนะ เหมือนไม่ใช่ว่าเราจะมาอวดตัวนะ

เวลาเราปฏิบัติกับครูบาอาจารย์ทุกองค์ แนวทางไหนที่เขาสอน เราจะทดสอบเลย ลองทำตามที่เขาสอนทั้งหมด แล้วทำให้ได้ แล้วทำถึงที่สุดแล้ว มันมีผลหรือไม่มีผลมันจะรู้เลย แล้วรู้แล้วจะรู้ว่าอาจารย์นี้สอนผิดหรือสอนถูก มันทดสอบมาหมดใจ มันทดสอบมา

ฉะนั้นอย่างเช่นบอกคูจิต ถ้าลูกศิษย์กรรมฐานเราไม่แหละ บอกว่าเวลาพูดถึงหลวงปู่คุณ หลวงตาท่านจะเฉยๆ ท่านจะไม่ค่อยพูดถึงเลย เขาบอกขนาดหลวงตายังไม่

อะไร แต่ทำไมเราประกันว่า เราขอรับหลวงปู่ดูลย์ละ แล้วเราขอรับหลวงปู่ดูลย์ด้วย แล้วหลวงปู่ดูลย์ เวลาเราบอกหลวงปู่ดูลย์มาสอน มาเอาหลวงปู่ฝั้น มาเป็นคนญาติ แล้วหลวงปู่ฝั้นท่านสอนมา “พุทโธสว่างไสว พุทโธส่องใส” ระหว่างหลวงปู่ดูลย์เป็นอาจารย์ กับหลวงปู่ฝั้นเป็นลูกศิษย์ ทำไมพุทโธหลวงปู่ฝั้นไม่ขัดแย้งกับหลวงปู่ดูลย์ละ

นี่ใจถ้าใจเป็นธรรม แต่นี่เขาพูดเอง เขาบอกว่าเวลานั่งไปแล้ว สิ่งที่น่าเสียใจ น่าเศร้าใจ คือเขาไม่พูดตรงๆ เขาก็ไม่ได้บอกตรงๆ หรือว่า กรรมฐานเราผิด กรรมฐานพวกปฏิบัติวัดป่า ผิด ! แต่เขาพูดในมุมมองที่ว่าไม่มีผล ไปเสียประโยชน์ เสียเวลา แต่ไม่พูดตรงๆ ไม่พูดตรงๆ แต่คนมันห้วนไหว แล้วพอหนังสือที่ออกมา มี! พูดตรงๆ เลยว่า พุทโธนี้ทำให้ชาวพุทธเสียเวลา ชาวพุทธหลงใหลกันมานาน

พอพูดไปปั๊บ ทีมาไง แล้วอย่างที่ว่าตัวบุคคลเราไม่พูดถึง เราพูดถึงข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงว่า สิ่งที่เขาพูดจริงไหม สิ่งนี้จริงไหม แล้วอย่างผู้ที่ปฏิบัติเรามันโลเล มันโลเล แล้วอย่างที่เขาว่ากัน ว่าเราไปโจมตีเขา โจมตีเขา เวลาเราพูด เราพูดตรงๆ เลยนะ แล้วเวลาเขาบอกว่าเขาไม่ให้โจมตีเราเลย เขาไม่ได้ด่าเราเลยนะ ในเว็บไซต์นี้โห..เดียร์ ถีร์ ไอ้พระ โห..ด่า (หัวเราะ) ด่ากันเต็มๆ เลย แล้วไหนว่าไม่ได้ด่า ห้ามต่อต้านนะ แต่ค่ากูละเลย ว่าห้ามต่อต้านนะ ค่ากู เพราะลูกศิษย์เอามาให้ดูหมด แต่สำหรับเราเองไม่มี

แล้วนี่ก็เหมือนกัน เขาก็ถามว่าเราพูดเรื่องจิตก็ดวง ไม่ตอบสักที เขาเพิ่งมาพูดเมื่อวานนี้ บอกเดี๋ยวกูตอบทีหลัง เพราะมันไม่มีใครมาบอกเราไง เราไม่เคยเข้าไปดูในเว็บไซต์ เราไม่เคยเข้าไปทั้งสิ้น เราไม่มี แล้วเราเองเราก็ไม่อยากจะเข้าไปยุ่ง ไม่อยากเข้าไปยุ่งเลย แต่ ! แต่เราเห็นความห้วนไหวของสังคม ความห้วนไหวของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ มันทำให้สั่นคลอนกันไปหมด สิ่งที่สั่นคลอน แล้วมันไม่มีใครออกมายืนยัน

ทีนี้พอมีความสั่นคลอน เราออกมายืนยันเองเห็นไหม แล้วยืนยันแล้ว เรายืนยันด้วยข้อเท็จจริง เพราะ ! เพราะสิ่งที่เราพูดอยู่นี้ เราไม่เคยพูดเรื่องที่นี่ เราเคยไปพูดตั้งแต่อยู่ที่หัวหินตั้งแต่ปี ๔๐ ปี ๓๐ กว่านี้เรื่องอภิธรรม เราเข้าไปๆ เพราะพวกราชภัฏเพชรบุรี เขาเป็นลูกศิษย์หมด เขามารุมเราที่ อัฐ..อาจารย์ราชภัฏทั้งหมดเลย เราคนเดียวปะทะกัน

เพราะตอนนั้นเราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตา ท่านก็พูดกันเรื่องนี้คุยกัน หลวงปู่เจี๊ยะท่านก็แบบว่า ท่านเคยสัมผัสมา ท่านก็ว่าสิ่งนี้มันเป็นไปได้ เราก็

ฟังไว้เป็นทางแบบว่า แบบประสบการณ์ในการได้ยินมา มันยังไม่ฟังใจ แล้วในใจก็คิด ละล้าละลังนะ ว่าทำไมครูบาอาจารย์เรา ประสาเรานะ เราเห็นคนผิด คนทำไปแล้ว เดินทางที่ผิด ทำไมพวกเราไม่บอกให้เขาไปทางที่ถูก มันก็มีคิดฟังใจอยู่ว่า ทำไมครูบาอาจารย์ท่านไม่จัดการ

ฉะนั้นพอเราเข้าไปจัดการ ไปคุยกับเขาหมดแล้ว ตอนไปคุยกับเขา มันถึงเข้าใจใจ มันถึงเข้าใจ พอเราไปคุยกับเขาด้วยสุภาพบุรุษ เพราะลูกศิษย์เรากับลูกศิษย์เขารู้จักกัน ก็นิมนต์เราไปคุยกัน พอคุยกันแบบลูกผู้ชาย ก็คุยด้วยเหตุด้วยผล

แล้วพอคุยด้วยเหตุด้วยผล ประสาเราว่า มันไม่มีใครเคยพูดได้ลึกขนาดนั้น อันนี้ก็มีอัดเทปไว้ มี อยู่เก็บไว้ เดี่ยวจะเอาออกมา คุยกับเขา มี นี่พอคุยกันไปแล้ว เราก็ลูกผู้ชายไง ให้เขาซักเรา ซักเราเสร็จ เราก็ซักเขา พอซักเขา โอ้โฮ.. สั่นทั้งตัวเลย พอ สั่นทั้งตัวแล้ว พอซักแล้ว มันชักแล้วมันไปไม่ได้ไง พอไปไม่ได้เราก็หยุด

อันนี้เขากงไปเล่าให้ลูกศิษย์เขาฟัง ลูกศิษย์ราชภัฏเต็มเลย อู้ฮู..ไปหาเราที่วัดที่หัวหิน สวรรค์บ่งชี้ตรงไหน ละติจูดที่เท่าไร อยู่ที่เท่าไรองศา โอ้โฮ..ชักใหญ่เลย เอาเป็นวิทยาศาสตร์เลย โอ้โฮ..ที่แรกก็คิดว่าจะคุยแบบลูกผู้ชาย พอเขาคุยกันด้วยสี่ข้างเข้าดู เราก็หยุด เราก็ไม่เอาด้วย เราถึงบอกว่า มันเป็นอย่างนี้มานาน เรื่องที่เราฟังมาจากหลวงปู่เจี๊ยะ กับเรื่องที่เราฟังมาจากหลวงตา เรื่องที่เราฟังมาจากหลวงปู่เจี๊ยะหลวงตาที่พูดถึงหลวงปู่ มัน

หลวงปู่มันพูดถึงสมัยที่ว่าภิกษุเข้ามาในประเทศไทย หลวงปู่มันท่านมีความเสียใจอย่างไร ท่านเสียใจว่าพุทธานิยิต พุทธโธ พุทธโธ พุทธนิยิต ทำไมพวกชาวพุทธเราไม่เอา ไปเอาสาวกนิยิต พวกนามรูป พวกขุนหนอพองหนอ มันเป็นสาวกนิยิต พุทธนิยิต พุทธโธ พุทธโธ พุทธโธ อานาปานสติ พวกนี้เป็นพุทธานิยิต เป็นนิยิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ในพระไตรปิฎก”

หลวงปู่มันท่านปรารภกับหลวงตา ปรารภกับหลวงปู่เจี๊ยะ ปรารภมาอย่างนี้เยอะมาก แล้วเวลาที่มีการประพาศปฏิบัติ เวลาหลวงปู่มันท่านพูด ท่านรู้รอบรู้จริง หลวงปู่

เจียะท่านพูดเอง พอหนังสืออะไรมาจะโยนให้หลวงปู่เจียะ เจียะคุณนี่น้อย หลวงปู่เจียะ ท่านก็ไปอ่าน อ่านเสร็จแล้ว ท่านจะมารายงานหลวงปู่มันเลย อย่างนี้มันก็แค่สมาธิ เท่านั้นนะ เออ! นี่หลวงปู่เจียะเล่าเยอะ ในเมื่อวัฏจักรมันเป็นอย่างนั้นรอบหนึ่ง แล้วมัน ก็ซาไป

แล้วครูบาอาจารย์เราประพฤติปฏิบัติมันมีความจริงขึ้นมา ความจริงอย่างที่ครูบา อาจารย์เราเทศนาว่าการ ความจริงเห็นไหมมันจับต้องได้ อย่างเช่นโยมประพฤติปฏิบัติ มา มีความขัดข้อง มีความขัดใจ มีความสงสัย มีความไปสัมผัสสิ่งใด มาถามจะบอก หมดยเลย เหมือนคนไข้ไปหาหมอ หมอให้ยา หมอรักษา หมอแก้ไขไปเรื่อยๆ

แล้วนี่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง มันก็มีความน่าเชื่อถือในวงปฏิบัติ ครูบาอาจารย์หลวงปู่มันท่านสอนมา ตั้งแต่หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว ตั้งแต่หลวงปู่.. หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่อะไร พระอรหันต์ทั้งนั้น มันมีผลไง พอมันมีผล มันไม่ต้องพูดใช้ ไหม สินค้าที่มีคุณภาพมากกว่า ทุกคนมันก็ต้องเข้าไปหาเป็นเรื่องธรรมดา เพราะนั่นมัน มีผลขึ้นมา

ทางฝ่ายอภิรกรรม เขาพยายามจะเข้ามาเกาะด้วย คือเข้ามาให้มีผลด้วย ทั้งๆ ที่คำ สอนบอกถึงพุทธกาลไม่มีพระอรหันต์นะ เพราะเราไปยันเขามาหมดแล้ว เขาถามเองว่า หลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์หรือ บอก เออ! เขาบอกว่าหลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์หรือ หลวงปู่มันเก่งกว่าพระพุทธเจ้า หลวงปู่มันไม่ศึกษา หลวงปู่มันปฏิบัติได้อย่างไร เขาไม่ เชื่อหรือกว่าหลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์ เขาไม่เชื่อครูบาอาจารย์เป็นพระอรหันต์หรือ

แต่แต่เวลาพอปฏิบัติเข้ามาเห็นไหม มาให้พระป่าให้คำ ให้โศดาบัน ให้สัทธาภา ให้อโนภาว เห็นมันไหม เห็นไหมที่เราออกมาพูด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะถ้าพูด ปฏิบัติของเขา ดูจิตกับนามรูปก็เหมือนกัน คืออันเดียวกัน ! เราถึงได้พูดไง เรากล้า ยืนยันด้วยว่า อย่างนี้เท่ากับตัดรากถอนโคน เท่ากับฟันต้นไม้ครั้งต้น แล้วเอาไปปลูก มันเป็นไปไม่ได้

พระพุทธเจ้าบอกให้เพาะเมล็ด เพาะเมล็ดขึ้นมาแล้วเอาไปปลูก เมล็ดมันจะมีราก มีรากแก้ว รากฝอย ทุกอย่างมันจะปลูกขึ้นมาได้ ต้นไม้ตัดครั้งต้นเห็นต้นใหญ่ๆ ตัดครั้ง ต้นเลย แล้วเอาไปเสียบไปปัก แล้วจะให้เกิด มันเป็นไปไม่ได้ ในการประพฤติปฏิบัติ

ต้องตั้งสติ พอตั้งสติขึ้นมาแล้วกำหนดพุทโธๆ ให้จิตมันสงบเข้ามา เพราะเมื่อก่อนมันจะได้เมล็ดพันธุ์ขึ้นมา มันจะได้จิต มันจะได้ภพ มันจะได้สมาธิ จะได้เอาไปปลูก ไปดูแล ขึ้นมา ให้คุณธรรมในหัวใจของเรา

ไม่ใช่ว่าไปดูความคิด ความคิดดับแล้วห้วงด้วยนะ ห้วงอะไร ห้วงมันจะผิดจาก พุทธพจน์ไง มันจะผิดจากหลักธรรมะไง แล้วพอปฏิบัติมา มันจะบอกว่ามันเป็นปริยัติ ในเมื่อปริยัติคือปริยัติใช่ไหม ในเมื่อปฏิบัติมันเป็นปฏิบัติแล้ว ปฏิบัติแล้วมันต้องให้ทำ เกิดข้อเท็จจริง อย่างเด็ก เราให้เด็กไปฝึกงาน โยมจะเอาหนังสือไปกางเลยนะ ทำอย่างนี้ ทำอย่างนี้ ทำอย่างนี้

แล้วเด็กมันจะทำงานไปได้ไหม เด็กมันจะทำงานได้ไหม เราเอาหนังสือไปกางเลย แล้วเด็กมันต้องทำตามตำราหมดเลยอย่างนี้ มันจะเป็นไปได้ไหม ตำราส่วนตำรา นะ เวลาเราฝึกทฤษฎีต้องทฤษฎีใช่ไหม เวลาปฏิบัติต้องทำปฏิบัติเลย มันจะเป็นจริง อย่างไร ให้เป็นอย่างนั้นขึ้นมา ไม่ใช่เอาตำราขึ้นมาปฏิบัตินี้ไง พอมาปฏิบัติผิด ผิด ผิด

มันทำให้มันประสาธนะ เราอ่านเกมลึกกว่านั้นนะ อันนี้เพียงแต่ว่าพระป่า ไร่ พวกลูกศิษย์กรรมฐาน เพราะมันมีอยู่คำเดียวเท่านั้น เพราะเขาบอกว่าเขาเป็นวัดป่า เหมือนกัน เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ดุลย์ แต่พฤติกรรมมันไม่ใช่ มันไม่ใช่หมดเลย เราจะ บอกว่าการทำลาย มันจะต้องทำลายจากข้างใน ทีนี้พอการทำลายจากข้างใน มันจะหมด กันเลย

เพราะว่าถ้าโยมย้อนกลับมาในวงการ ในวงการศาสนา ย้อนไปดูลึกๆ มันจะมี ลึกซึ่งอะไรมากกว่านั้น แต่เราดูแต่ความเชื่อมั่นเชื่อใจกัน แล้วคิดว่ามันเป็นการทำลาย กันว่า พระจะชนกัน ไม่หรอก ในเว็บไซต์ก็บอกเห็นไหม บอกมันจะเป็นสังฆเภท บอกไม่ใช่หรอก มันเป็นพระ ๒ องค์ ถ้าพระ ๒ องค์เท่ากับคน ๒ คน คน ๒ คนไม่ใช่ สังฆะไม่มีการปะทะกันหรอก ไม่มี ไม่ใช่สังฆะแตกแยกหรอก

สังฆะแตกแยกต้องเป็นหมู่สังฆะต้อง ๔ องค์ขึ้นไป แล้ว ๔ กับ ๔ ปะทะกัน มันทำให้สังฆะแตกแยก นี่เป็นระหว่างคน ๒ คน แล้วประสาธนาที่ว่าไม่ให้พูด ไม่ให้พูด ไม่ให้ พูดยะ แต่ค่ากูละเลย ไม่ให้พูด (หัวเราะ) ในเว็บไซต์ค่าละเลย แต่ไม่ให้พูด แต่สำหรับ เราตีเห็นไหม เราจะบอกลูกศิษย์ ทุกคนเลยไม่ต้อง เรื่องของกู กูจัดการเอง

เพราะอะไรรู้ไหม เพราะคำพูดที่เขาพูดออกมา เวลาพูดออกมาแล้ว คนฟังแล้ว มันงง อย่างเทศน์ตอนเช้าเห็นไหม สติ สมาธิเป็นอนัตตา คำว่าอนัตตา เราบอกเขาเลยนะ เขาคิดว่ามันไม่มีใจ มันเป็นอนัตตาอยู่แล้ว ที่นี้พอเป็นอนัตตาอยู่แล้ว มันไม่เหมือนพวกเรา พวกเราฝึกสติกันนะ ฝึกสมาธิกัน มันจับต้อง มันรับรู้

ที่นี้พอบอกเป็นอนัตตาซะใหม่ เขาบอกว่าสติสมาธินี้เป็นอนัตตา พอเป็นอนัตตาปั๊บดูไปเฉยๆ เผลอปั๊บสติจะเกิดเอง เผลอปั๊บสติเกิดเอง ตกใจปั๊บสติเกิดเอง มันขัดแย้ง ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่งไม่เป็นความจริง ประเด็นที่ ๒ ถ้าเป็นความจริงนะ คนเรตกใจ มันจะมีอารมณ์ แบบเลือดสูบแรงไหม เราบอกเหมือนไฟ เวลาไฟมันดับ เวลาไฟมา มันจะกระตุก เวลาตกใจ เวลาอะไร มันจะกระตุก มันจะเป็นสติ เป็นสมาธิไปได้ไหม

มันไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ หนึ่ง มันเป็นไปไม่ได้ สองที่ตามดู ตามดูไป ดูไป มันดูอะไร นี่เป็นการหลง มันไม่ใช่ความจริงนะ มันบอก คำที่เขาบอกว่าเป็นอนัตตา เห็นไหม เพราะเป็นอนัตตา เพราะว่าประสาเราเลย ถ้าเป้าหมาย เขาไม่มีเป้าหมาย เขาไม่รู้ที่สุดที่จะไปถึงที่จุดเป้าหมายคืออะไร พอเขาไม่ถือว่าจุดเป้าหมายมันจะไปถึงตรงไหน เขาถึงได้พูดอย่างนี้ไง ว่าสติสมาธินี้เป็นอนัตตา

แล้วเวลาเราพูดเห็นไหม เวลาธรรมะของพระพุทธเจ้า สัพเพ ธัมมา อนัตตา พอ สัพเพ ธัมมา อนัตตา มันก็เป็นอนัตตาเหมือนกันเห็นไหม นี่ใจเราจะชี้ให้เห็นว่า ถ้าโยม ฟังแล้วฟังไม่ออก โยมฟังไม่ออก คนภาวนาไม่เป็นมันฟังไม่ออก แล้วแยกไม่ได้ว่าขา กับคำไปอยู่ตรงไหน แยกไม่ออกระหว่างความจริงกับความเท็จ ความจริงกับความเท็จ ในคำพูดคำเดียวกัน

เราถึงเน้นประจำซะใหม่บอกว่า คนไม่เป็นพูดคำเดียวกัน พูดถึงคำ สีดากับสีดำ ด้วยกัน คนไม่เป็นมันเห็นสีดำคือสีดำ แต่คนเป็นนะมันรู้ว่าสีดำมันมาจากไหนเลย ทำไมถึงเป็นสีดำ สีดำทำมาจากไหน แล้วสีดำๆ ทำมาเพื่อประโยชน์อะไร แต่คนไม่เป็น ไม่เป็น เขาเห็นเขาก็ว่าสีดำ มันพูดสีดำนะ ถ้าให้ชี้มัน มันดันไปชี้สีขาวนะ มันคิดว่าสีขาวเป็นสีดำ

คำพูดเป็นคำพูดเป็นข้อมูลเป็นความจำ แต่ความจริงที่มันรู้จริงว่าสีคำสีขาว มันรู้ไม่รู้เห็นไหม แต่คำพูดคำเดียวกัน พอเราฟังคำว่าอ้าว กรรณฐานเขาบอกสีคำ เขาบอกสีคำ แล้วมันต่างกันตรงไหน มันต่างกันตรงไหน แยกไม่ออกไง พอแยกไม่ออกปั๊บนะ พระสงฆ์พาลพาโลนะ ว่าเขาก็กแล้ว ว่าเขาก็กแล้ว แต่เรามาถามเราสิ มันต่างกันตรงไหน

มันต่างหมดคนะ มันต่างหมด ต่างจนเขาไม่มีความมั่นใจ ไม่มีความมั่นใจอะไรเลย สมัยเราอยู่กับหลวงตา ชื่อเป็นพยาบาล กลางคืนนั่งอยู่ กลางคืนอยู่ในครัว ประมาณตี ๒ เขาภาวนามาเต็มที่แล้ว พอถึงตี ๒ หนูมันมากัด แปลกนะ คนนอนอยู่หนูมากัดเท้า พอกัดเท้าเกิดความเจ็บปวดมาก พอเกิดความเจ็บปวดมาก เขาใช้ปัญญาได้พิจารณาเลย พอพิจารณาเข้าไปเต็มที่เลย พอพิจารณาเต็มที่นะชั้น ๕ กับจิตมันแยกชั้นเป็นชั้น จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ มันปล่อยหมด

พอปล่อยหมดปั๊บมารายงานหลวงตา เราอยู่ที่นั่น มารายงานหลวงตาเลย รายงานหลวงตาว่าเมื่อคืนเป็นอย่างนั้นๆ แล้วมันปล่อยอย่างนั้น มันขาดอย่างนั้น หลวงตารับประกันเลยโศดาบัน แล้วรับประกันเสร็จปั๊บ ตอนเช้าพอพระจะออกบิณฑบาต ท่านใส่เลย พระหัวโล้นๆ หัวโล้นๆ เห็นไหม สู้หัวดำๆ ไม่ได้ โยมเขาหัวดำๆ เขาพิจารณาเขาขาดนะ เขาเป็นอย่างนั้นนะ เขาเป็นความจริงของเขอย่างนั้น โอ้หัวโล้นๆ ทำอะไรกันอยู่

ท่านจีพระใหญ่เลยนะ ให้อุปนิสัยแรงให้พระมีกำลังใจขึ้นมาเห็นไหม เราจะบอกว่าหลวงตาเราเวลาใครเป็นสังใจ ท่านพูดจะความจริง ใครเป็นขั้นไหน ท่านบอกตรงๆ องค์กรนี้เห็นไหมอยู่ที่นั่น อาจารย์สิงห์ทองเห็นไหม ได้คุยแล้ว ธรรม ธรรมสังข์ทอง ธรรมหลวงปู่ลี ธรรมลีนะ ท่านพูดตรงๆ เลย ตรงๆ เลย

แต่เวลาผู้ที่ฟังไม่มีความมั่นใจนะ อย่างนี้สบายแล้ว อย่างนี้ใช้ได้แล้ว แล้วก็เป็นการรู้กันว่าเป็นขั้นตอนของเขานะ นี่ก็เป็นโศดาบันของเขา ทำไมไม่พูดว่าโศดาบัน ทำไมไม่พูดว่าโศดาบัน ทำไมไม่พูดว่าเป็นขั้นตอน ทำไมไม่พูด ไม่พูดความจริงออกมาก็ไม่แน่ใจ พอไม่แน่ใจก็บอกผ่านแล้ว สบายแล้ว เป็นผู้สอนได้แล้ว แล้วเป็นผู้สอนได้แล้ว แล้วเป็นจริงหรือเปล่าละ เป็นจริงหรือเปล่า

เราไม่เชื่อเลย เพราะหนังสือที่เขียนมา ก็พวกนี้เขียนมา แล้วเขาก็สอนกันมา พอบอกว่านะ พุทโธ พุทโธ พุทโธ มันจะไม่มีช่องทางไป พุทโธทำให้ตัวแข็ง แล้วนำสดสังเวชาคำปริกรรมพุทโธ มันหลงกันมาเป็นชั่วอายุคน แล้วผู้ที่กำหนดพุทโธ เมื่อไหร่ มันจะได้วิปัสสนา แล้วเมื่อไหร่จิตมันได้สงบขึ้นมา

เมื่อไหร่จิตสงบหรือไม่สงบ มันเหมือนพวกเรานั่งอยู่ที่นี่ เราเริ่มภาวนากัน จิตใครสงบบ้าง ไม่สงบบ้าง หรือจิตใครมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา มันอยู่ที่ความสามารถ อยู่ที่คุณสมบัติ อยู่ที่ความเป็นจริง ใจความเป็นจริงอันนั้น มันอยู่ที่การกระทำของเรา นะ ถ้าความจริงอันนั้น มันอยู่ที่การกระทำของเรา มันก็ต้องทำความเป็นจริงใช่ไหม

แต่เวลาเรามาทำของเขา ใจอย่างนี้มันเป็นการนึกเอา นึกให้สบายๆ แล้วทุกคนเน้นตรงนี้ ใจอย่างนี้มันพูดให้เห็น เห็นว่าผิดถูกชัดเจนนะ บางคนมันไม่เข้าใจ เพราะถ้าเขาเห็น เห็นว่าของเขาใช่ไหม อย่างทุกคนจะบอกเลยว่า ปกติเราเป็นคนที่ว่ามีความทุกข์ในหัวใจ เรามีความอัดอั้นตันใจทั้งนั้น พอมากำหนดควบคุมตัวเองหน่อยเดียว มันจะดีขึ้น ใจแค่นี้ เขาบอกอย่างนี้ว่าเป็นธรรมะ ไม่ใช่ แล้วทุกคนติดกันแค่นี้ละ แล้วเวลาพวกโยมยังไม่ได้ปฏิบัติ ก็เห็นว่ามันไม่เห็นความแตกต่าง

เรานั่งอยู่ที่นี่ มีลูกศิษย์ตอบลูกศิษย์ เวลาเขาไปปฏิบัติด้วยกัน เขาไปคุยกัน เขาพามาหาเรา หลายคนมากว้างๆ ว้างๆ แล้วไปไหนไม่รอด แล้วปฏิบัติมาเยอะพอมันกว้างๆ มันไปไม่ได้ นี่ไงที่เราบอกว่าตัดรากถอนโคนใจ พอกำหนดใช่ไหม เช่นเรามีความฟุ้งซ่าน มีความหมกหมมในใจ ใจมีความทุกข์ร้อนในหัวใจเห็นไหม เราก็กำหนดควบคุมมัน คุมแน่น รักษามัน เห็นไหม

หลวงตาเราครูบาอาจารย์ท่านก็บอกว่า ให้ดูแล ให้รักษาใจ ให้ดูใจ ให้รักษาจิต รักษาใจ รักษาใจรักษาจิต ใจอย่างนี้มันก็เป็นสามัญสำนึกของเรา ควบคุมเราให้มันอยู่ในอำนาจของเรา อันนี้มันแค่พวกพื้นฐานใจ แล้วของเขา เขาก็สอนกันอย่างนี้ แล้วของเขาเขาก็ไปรักษากัน แล้วมันดีขึ้น ทุกคนดีขึ้นหมดนะ อ้าวมันก็ธรรมดา ก็ดีขึ้นจริงๆ เราก็ไม่ได้ว่ามันผิดนะ แต่มันเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องสามัญสำนึกของคน มันไม่เข้าหลักปฏิบัติอะไรเลย ยังไม่เข้าหลักนะ

ถ้าพุทโธ พุทโธ มันไปไกลกว่านี้เยอะ ถ้าเป็นสมาธิ มันไปไกลกว่านี้เยอะ ใ้หนี่
มันไม่ใช่ แล้วพอบอกพุทโธมันยาก มันยากก็เพราะมันเป็นความจริงใจ แต่ที่มันง่าย
เพราะเราปฏิเสธทุกอย่าง อย่างเลย เราปฏิเสธเลย เหมือนกับเราไม่รับผิชอบอะไรเลย อยู่
แบบคนไม่มีหลักเกณฑ์อะไร เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะสติไม่ต้องฝึกใจ สติจะเป็นเอง
ทุกอย่างจะเป็นเองหมดใจ คือปล่อยตัว ปล่อยตัวตามสบายมันไป ไม่ได้แย่ง ไม่ขัดแย้ง
สิ่งใดๆ เลย แล้วมันสบายใหม่ มันก็สบาย

แล้วทุกคนมา พอกำหนดแล้ว มันก็สบายๆ อย่างนี้ แล้วมันดันไปไหนไม่ได้เลย
เราบอกเลย ตัดรากถอนโคนจิตของตัวเอง ตัดรากถอนโคนความดีของตัวเอง แต่ถ้าเรา
กำหนดพุทโธนะ พุทโธใครเป็นคนคิด ใครเป็นคนคิด ใครเป็นคนคิดพุทโธขึ้นมา ถ้า
ไม่ใช่ตัวใจเราคิด ไม่ใช่ความตั้งใจ พุทโธนี้เอามาจากไหน พุทโธมาจากคอมพิวเตอร์
ไม่ได้ พุทโธมาจากแท่นพิมพ์ไม่ได้ พุทโธมาจากเครื่องเสียงไม่ได้ พุทโธมาจากอะไร
ไม่ได้ ถ้าเป็นเครื่องเสียงก็เป็นเสียงของมัน ไม่ใช่ของเรา

ถ้าใครนึกพุทโธต้องจิตเราเป็นคนนึก เราเป็นคนนึกขึ้นมา วิตกวิจารณ์ต้องเกิดจาก
จิต พุทโธเป็นวิตกวิจารณ์ อานาปานสติก็เกิดจากจิต จิตเป็นคนกำหนด ราก รากคือราก
ของจิต แต่ถ้ามาปฏิเสธราก รากนี้ปฏิเสธทิ้งไปเลย คุณนะ คุณความเคลื่อนไหว จิตมันอยู่
ไหน จิตมันเป็นพลังงาน โดยสามัญสำนึกของคน มันมีการเคลื่อนไหวอยู่แล้ว นั่งอยู่
เฉยๆ ความคิดมันเกิดแล้ว ความคิดมันเกิดตามธรรมชาติของมัน แล้วไปดูที่ความคิด
เพราะอะไร เพราะธรรมชาติใช่ไหม เวลาเราคิด ใครเป็นคนให้คิด มันคิดเอง

เวลาเราคิดกันอยู่นี้ใครเป็นคนคิด เราคิดกันอยู่นี้หรือใครเป็นคนคิด มันคิดเอง
โดยสามัญสำนึก มันคิดเอง ใช่ไหม ไม่มีใครรู้ว่าเราคิดมาจากไหน นี่ธรรมชาติ ความ
ธรรมชาติคือตัวจิต มันมีอยู่แล้วใช่ไหม มันก็คิดธรรมชาติ ธรรมชาติ ธรรมะก็เป็น
ความคิด คิดมาจากจิต แต่ก็ไม่รู้จักจิต ไม่เห็นจิต มันคิดขึ้นมา คิดธรรมชาติขึ้นมา กับ
ความคิดที่มันเคยคิดอยู่ใช่ไหม มันก็อันนี้ไง จิตคือส่วนจิต ความคิดมันส่วนความคิดใช่
ไหม เราตั้งใจนี้ใจจิต จิต ไม่ใช่จิตเขาดูความคิด

หลวงปู่ดูลย์จิตแต่พวกนี้ดูความคิด ไม่ใช่จิต พอไม่ได้จิตก็สร้างอารมณ์ขึ้น
มานะ เวลาไปนะ จิตมันเฉยนะ จิตมันคิดเกินไปแล้วนะ จิตมันเกร็งเกินไปนะ ใ้หนี่ก็

ความคิด มันไปอยู่ที่ความคิดไง ความคิดมันมีอาการมีความรับรู้ไง มันไม่ใช่มาจากรากเห็นไหม เราถึงบอกตัดต้นไม้ครึ่งหนึ่ง ตัดต้นไม้ครึ่งหนึ่ง ตัดพลังงานไปอยู่ที่ความคิด ความคิดเกิดขึ้น แล้วความคิดมันรักษาตัวมันเองสบาย สบาย

นี่ไง เพราะเขาอยู่กันอย่างนี้ไง เขาถึงบอกว่า สติ สมาธิเป็นอนัตตา เพราะมันไม่มี ถ้าคนทำ ทำสมาธิเป็นนะ ไม่กล้าพูดอย่างนี้ ไม่กล้าพูด ใครไม่ต้องไปให้ใครมาบอกหรอก ว่าเราได้หนังสือเขามาจากใคร ไอ้หนังสือนั่นนะ มันเป็นการเขียนหนังสือธรรมะพระพุทธเจ้า ดีความธรรมะพระพุทธเจ้า ใครก็ทำได้ จะเขียนให้เล็กละเอียดไหนก็เขียนได้ แต่ความรู้มีงไม่มี ความรู้มีงไม่มี

ฉะนั้นเวลาที่โยมอ่านกัน อ่านธรรมะที่เขาเขียน กับเขียนมาจากตีความธรรมะพระพุทธเจ้า เขาเขียนได้หมด ทมยันตีเขียนได้ดีกว่า มันเขียนคู่กรรม โอ้โฮ..คนอ่านติดกันทั้งประเทศเลย ไอ้นี้ก็ไปติด ติดคู่กรรมกันไง โอ้ย คู่กรรม อ้าว..กรรมมันเป็นอย่างนั้น โอ้ย..ทั้งกันใหญ่เลย พอเอาความจริงเข้าไม่มี ที่เป้าหมายเราอยู่ตรงนี้ เป้าหมายที่พูด พูดเพื่อให้ชาวพุทธ

เราเป็นชาวพุทธแท้ๆ แล้วคำว่าชาวพุทธแท้ๆ ถ้าทำ ต้องทำได้ข้อเท็จจริง ต้องทำได้ถึงความจริง ไม่ใช่เลื่อนลอยกันอย่างนั้น พอเลื่อนลอยกันอย่างนั้นนะ ถ้ามันปฏิบัติแล้ว ครูบาอาจารย์เราอุตส่าห์สร้างเครดิตในการประพฤติปฏิบัติมาให้ชาวพุทธมั่นใจว่า มรรค ผล มีจริง แล้วมรรค ผล ที่เรากันเป็น มรรค ผล จริงๆ แต่นี่เขากำลังจะทำมรรค ผล ที่เขาบัญญัติกันขึ้นมาเอง

ฉะนั้นถ้าเขาจะพูดอะไรของเขา เราไม่เคยพูดเลยนะ เราเห็นเรื่องนี้มาตั้งแต่เนิ่นมาแล้ว เราไม่เคยพูดเลย แต่เรามาพูดหนักๆ เอาที่ไอ้ตรงที่ว่าพุทธโธ มันแบบว่าพุทธโธมันชั่ว เราจับไม่ได้ เราจับว่าพุทธโธ อย่างเช่นครูบาอาจารย์เรา อย่างเช่นหลวงตาท่านก็สอนพุทธโธตลอดนะ แต่ท่านก็ไม่ออกมาพูด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเขาพยายามจะเบี่ยงเบนว่าหลวงตาเห็นด้วย

ยิ่งสองสามวันนี้ลูกศิษย์มาเห็นไหม เขาบอกว่าคูจิต หลวงตาก็คูจิตมาก่อน หลวงตาก็พูดถึง เราก็อธิถึงใจ เขาถึงบอกให้ลูกศิษย์ที่เขาเห็นดีเห็นงามแล้วเขาบอกว่า ให้เราพูดชัดๆ ให้เราพูดชัดๆ เราถึงได้พูดชัดๆ วันนั้นเราพูดชัดๆ เลยว่าหลวงตาท่านคูจิต

มาก่อน คุณแล้วมันผิดใจ ผิดแล้วท่านเลยทิ้งใจ ให้พูดซักๆ ตอนนี้เขาเบี่ยงเบน เขาพยายามจะพูดตรงนี้ใจ

เราจะบอกว่า คนเรานะ อย่างเช่นเรา ถ้าเราไม่มีหลักเกณฑ์ของเรา เราจะมานั่งพูดอย่างนี้ไม่ได้ ถ้าเรานั่งพูดอย่างนี้ได้นะ เพราะ เพราะความรู้สึกนี้เป็นนามธรรม ถ้าความรู้สึกเป็นนามธรรม วันนี้เราพูดเรื่องอะไร วันนี้ว่าอารมณ์ความรู้สึกเรามั่นคง เราพูดได้ชัดเจนมากเลย แล้วพวกนี้แหละ หลักเกณฑ์มันลอยไปแล้วนะ พรุ่งนี้มันจะพูดเรื่องโกหกเรื่องอะไร แล้วถ้าโกหกพรุ่งนี้ พอโกหกไป มะรืนก็จะโกหกซ้ำไปนะ คำพูดเรามันจะคลาดเคลื่อน มันจะคลาดเคลื่อน ถ้าไม่มีหลัก

แต่ถ้ามีหลักนะ พูดที่ไหนก็ได้ พูดเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะพูดออกมาจากหลักนั้น มันไม่แยกออกไปจากหลักนั้น ที่เขาบอกไม่ให้ปะทะ ไม่ให้พูด ตรงนี้นักปฏิบัติกับนักปฏิบัติด้วยกัน แค่อึดสั่งออกแล้วออกไป ซ็อกตายหมดแล้ว ซ็อกตายเลย เพราะอะไร เพราะเราไปศาลใช้ไหม เราก็ต้องเอาหลักฐานของเราไปวางที่ศาลใช้ไหม แล้วเวลาฝ่ายตรงข้าม เขาเอาหลักฐานมาลบล้าง ลบล้างหลักฐานนี้หมดเลย ตายนะ ตาย

ทีนี้พอหลักฐานอันนี้ มันลบล้างไปแล้ว หลักฐานนะ แก่นธรรมของหลวงปู่ดูลย์ แก่นธรรมมันโดนลบล้างไปแล้ว เปลือกธรรมกับอภิธรรมมันจะออกมาอีกไหม แก่นธรรมยังโดนลบไปแล้ว แล้วลบแล้วตอนนี้ ตอนนี้ไม่ออกมาโต้แย้ง ห้ามมาโต้แย้ง ไม่ออกมาโต้แย้ง แล้วเรา กลับไปวางที่มหาวิทยาลัย ไปวิจัยกันใหม่ว่าจะออกรูปไหน เดี่ยวจะมีหนังสือเล่มใหม่ออกมา ปลิ้นออกไปอีกทางหนึ่งไง จะปลิ้นออกไปอีกทางเลยนะ เกมส์มันเป็นอย่างนี้ รู้ทั้งนั้นนะ ถ้าปะทะต่อหน้าสู้ไม่ได้ เดี่ยวมันจะปลิ้นออกข้างทางไป

นี่พูดถึงเราจะพูดกันเองใจ นี่เวลาพูดถึงออกเว็บไซต์เราเหตุผลเพื่อเหตุไฉนนะ ที่นี้เพียงแต่ถ้าอย่างว่าละ จะปลิ้นขนาดไหน ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่นะปลิ้นไปเถอะ เฮอะ.. มึงปลิ้นไปเถอะ มันเห็นได้ มันรู้ได้ อันนี้เมื่อก่อนเห็นไหม อย่างที่โยมเอาหนังสือมาแจก เอาหนังสืออะไรมา เราเห็นตรงนี้ใจ อย่างเช่นเวลาหลวงตา พิมพ์หนังสือหลวงตามาแจกกัน หน้าปกก็เป็นหลวงตาแต่ข้างในไปเขียนกันในเรื่องพระไตรปิฎก นี่เราพูดตรงนี้ใจ

กรณีอย่างนี้มันก็เหมือนกรณีนี้แหละ ขณะที่เราเรียนปริยัติเห็นใหม่ เราเรียนทางวิชาการเราควรเรียนนะ เรียนเพื่อความรู้ แต่เวลาปฏิบัติแล้วมันเป็นปฏิบัติใช้ใหม่ พอเราไปปฏิบัติปั๊บ เราจะอ้างแต่ปริยัติตลอดเวลา ไม่ได้ ! ขนาดหลวงปู่มั่นท่านสอนหลวงตาเลย

“มหาเรียนมาถึงมหานะ ธรรมะของพระพุทธเจ้าเชิดชูไว้บนหัว แล้วเอาความรู้นี้เก็บไว้ในลิ้นชัก แล้วใส่ลิ้นชักไว้ แล้วลั่นกุญแจไว้นะ อย่าให้มันออกมา”

ถ้ามันออกมา เพราะคนปฏิบัติใ้ อย่างเช่นถ้ามีเราเรียนมามาก อย่างโตเรียนมามากเลย แล้วเวลาทำงาน มันสงสัยไหม มันก็จะเอาวิชาการมาหมดเลย ดูอย่างวิสวะ วิสวะทุกคนเลยที่จบมาใหม่ๆ นะ เขาบอกเขาจบปุ๊บไม่เป็นหรอก เขาทำอะไรไม่เป็นหรอก แต่ให้พวกกรรมกรก่อสร้าง ทำได้ทุกอย่างเลย แต่ทางวิชาการเขาไม่มี

ทางวิชาการนะมันสำคัญมาก สำคัญตรงไหนเช่นผูกเหล็ก ผูกเหล็ก เหล็กกระดပ်ไหน มันจะรับน้ำหนักได้มากน้อยขนาดไหน ผูกถี่ผูกชดนะ อย่างคอกม้าผูกชดขนาดไหน มันจะรับน้ำหนักได้ขนาดไหน เพราะเรากำนวนน้ำหนักไม่เป็น แต่เราทำทุกวันนะ นักวิชาการเขาจะรู้ตรงนี้ รู้ตรงว่ากำนวนน้ำหนัก ความยัดนะ น้ำหนักของมัน

แต่เรามาให้ทำจริงๆ นะ มันรู้แต่ทฤษฎีใ้ รู้แต่กำนวนใ้ ลงมาทำไม่ได้ ทีนี้พอลงไปทำในพื้นที่ ถ้ากำนวนนี้เห็นใหม่ แล้วเรียนธรรมะพระพุทธเจ้ามา กำนวนมาหมดแล้ว นี่ลงไปในพื้นที่ ถ้าเอานั่นมา มันก็จะมาขัดแย้งกัน วางไว้ก่อน พอวางไว้ก่อนฝึกเลย เพราะการกำนวนเรามีอยู่ในหัวอยู่แล้ว แล้วเราก็กทำงานให้คล่องตัวนะ พอมันชำนาญแล้วนะ มันเข้ากันได้หมดเลย

หลวงปู่มั่นถึงได้บอกใ้ว่า เอาเก็บไว้ใส่ในลิ้นชักไว้ก่อน แล้วให้ปฏิบัติไป พอปฏิบัติไปถึงที่สุดแล้ว มันจะวิ่งมาประสานกัน แล้วหลวงตาท่านก็ว่ามันเป็นจริงๆ แต่ถ้าพูดถึงนะ เวลาปฏิบัติ เอาทางวิชาการมาหมดเลย เห็นหลวงปู่เขียนใหม่ หลวงตาท่านบอกตอนหลวงปู่เขียนนะว่า เป็นพระธาตุแล้วนะ ท่านพูดออกมาเลย สองวันนี้ก็พูดบอกตอนที่ท่านไปทอดผ้าป่า ฟังแล้วมันเป็นปริยัติหมด คือวิชาการทั้งหมด คือการกำนวนทั้งหมด

เวลาเทศน์ออกมามันบอกเลย แล้วพอตอนหลัง พอเผาเป็นพระธาตุ อ้อ.. เพราะเอาเทศน์เราไปฟังอยู่ทุกวัน มันต้องฝึกไป ฝึกไป ฝึกไป การฝึกอันนี้ การฝึก การฝึกของเรา การกระทำของเรา มันเป็นประสบการณ์ของจิต ถ้าประสบการณ์ของจิต จิตมันเป็นความจริงขึ้นมา หลักการอันนี้มันสำคัญมาก ทางวิชาการ เพราะทางวิชาการนะ คุณติคูอย่างพระสารีบุตรไม่เชื่อพระพุทธเจ้า มันเป็นจริงของมัน พุทที่ไหนก็ได้ พุทอย่างไรก็ได้

เราห่วงตรงนี้ เราห่วงตรงที่ว่าถ้าพุทไป ถ้าเอามายืนยันกันไปเรื่อยๆ นะ ต่อไปทั้งหมดนะ ต่อไปนะมีแต่หลักทางวิชาการ เวลาพุทธรรมะเห็นใหม่ นี้ออกมาแล้วนี่ เขาพุท แล้วคำนี้มีแต่คนพุทบอว่า คำพุทที่เขาพุทถึงอภิธรรมเป็นธรรมะของพระพุทธเจ้า แล้วพวกอภิธรรมพุทหมด แล้วเวลาเขาพุทเห็นใหม่ พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์สังคายนาในสังคายนาแล้วต้องตามนั้น

แต่ในภาคปฏิบัติเรา เวลาปฏิบัติ หลวงปู่มั่นทำไมเคารพละ ทำไมบูชาละ ให้อย่างนี้ มันเข้าไม่ถึง พวกเราเองเข้าไม่ถึง ยิ่งผู้ปฏิบัติ ยิ่งสายวัดป่า ที่ว่าเป็นวัดป่าๆ ไม่ใช่ๆ ถ้าวัดป่ามันต้องมีพื้นฐาน เพราะเราฟังอยู่นะ ครูบาอาจารย์เราหลายองค์ เคยไปถามท่าน ท่านบอกว่าต้องทำความสงบก่อน ต้องทำความสงบก่อน ต้องจิตสงบเข้ามา ถ้าจิตสงบเข้ามามันถึงราก

แล้วเวลาจิตมันเกิดขึ้นมานี้ มันไปแก้ไขกันที่รากนั้น มันแก้ไขกันที่จิตสำนึก เราใช้คำว่าคนละมิติ ปัญญาคนละมิติ โลภียปัญญา โลกุตตรปัญญา โลภียปัญญา ปัญญาทั้งหมดนี้เป็นโลภียปัญญา ปัญญาเกิดจากกิเลสหมด ปัญญาเกิดจากตัวตน ปัญญาเกิดจากเรา ปัญญาเกิดจากสามัญสำนึก ปัญญาเกิดจากธรรมชาติ ธรรมชาติของคนมันคิดคิดโดยธรรมชาติ แล้วพอกิดโดยธรรมชาติ เวลาไปเห็นใหม่ ทุกคนทั้งนะ บอกไอ้โฮ..รู้วาระจิตหมดเลยนะ โฮ..รู้ว่าจิตคิด จิตบอก

เราบอกว่าไร้สาระ มันไร้สาระเพราะว่าธรรมชาติแคว้นมันต้องร้อน จุฬไฟขึ้นมาพลังงานมันต้องให้คลายความร้อนโดยธรรมชาติ จิตของคนคิดโดยธรรมชาติ นั่งอยู่นี่คิดทุกคนเลย ชี้ไปตรงไหนก็ถูกหมด ไปที่นั่นเอง ไปที่นั่นเองว่ารู้วาระจิต รู้วาระจิตเครื่องจับเท็จดีกว่ามีงอีก เพราะเครื่องจับเท็จเอาคนเข้าคุกมาเยอะแล้ว

เราไม่ได้เอาธรรมกันเลย เราไม่เคยคิดว่าธรรมมันคืออะไร ธรรมมันคืออะไร มรรคญาณมันคืออะไร เอาแล้วเขาทลายใจเราได้ ไปหาหมอดูก็ทลายใจมึงได้ก็จบ เราถึงบอกมันอ่อนมาก การปฏิบัติอ่อนมาก แล้วพูดด้วยประสาเราเลย บางทีนะ ถ้าพูดถึงว่าจะน้อยใจ ก็ว่าน้อยใจนะ ว่าพระผู้ใหญ่เยอะเยอะเลย แล้วทำไมไม่มีใครรับผิดชอบศาสนาเลยละ แล้วมันไม่มีใครรับผิดชอบศาสนาเลย เวลาอย่างเรา เราก็ออกมาพูด พอเราออกมาพูดก็ว่าเราผิด จะทำให้พระปะทะกัน ไม่

ความจริงนะ โยมฟังนะ ทองคำยิ่งโดนไฟมันยิ่งสุกนะ ถ้าเป็นความจริง เราคิดเลย เราคิดมันเป็นเกมส์มานะ เราบอกเราพูดมานานว่า ถึงที่สุดแล้ว ถ้าอย่างเรามันเหมือนไฟ เผาก็ไปหมดนะ แต่ถ้าเป็นทองคำนะ ยิ่งเผามันยิ่งสุกนะ ยิ่งเผามันยิ่งสะอาด แล้วเวลาธรรมะ เรามั่นใจมากนะ ออกเว็บไซต์ไป เขาหลบกันไปใหญ่เลย เขาจะไปจับผิดกัน ไปหาจับบอด เออใครชี้มาทีวะ ใครชี้มาที ใครชี้มาว่าผิดตรงไหน ชี้มาที

มันไม่เห็นกลัวอะไรเลย ไม่เคยหวั่นไหวอะไรเลย แล้วเวลาเราชี้ของเขาไปมันผิดอย่างนี้ๆ ถ้าพูดถึงนะบอกธรรมะเป็นธรรมพระพุทธเจ้านะ โอ..ริบๆ แก้ว พระพุทธเจ้าเห็นไหม ใครทำผิดพระพุทธเจ้าแก้ไขเลย ไอนี้เราชี้ไปขนาดไหน เจียบกริบเลย ไม่ใช่เจียบธรรมดา พอเจียบเสร็จแล้วก็พยายามจะ พยายามจะให้ถึงที่สุดถ้าเราไม่หยุด เขาต้องไปฟ้องหลวงตา เฮ้อ เฮอะๆ (หัวเราะ) แน่ๆ เลย คิดเอาไว้แน่ๆ เลย (หัวเราะ) เรารอดตรงนั้นเลยละ

ถึงที่สุดแล้วเราไม่หยุด เขาต้องไปฟ้องหลวงตา ถ้าเบรกไม่ได้ แต่ถ้าเป็นประสาเรานะ เราต้องทำให้ถูกต้อง แล้วทุกคนก็คิดอย่างโยมบอกว่าต้องให้คุยกัน ไม่หрок เรานะไปให้เด็กเล็กๆ ให้มันนั่งเหมือนพวกเราไม่ได้ ไม่ได้ จนกว่ามันจะโตขึ้นมา จิตของคนไม่รู้ละ โยมไปพูดจนตายเขาก็ไม่รู้ แล้วถ้าไม่รู้จะยอมรับผิดแก้ไข เอออย่างนี้คุยกันได้ แต่นี่ไม่รู้แล้วไม่ยอมรับผิด เราอยู่ด้วยกันไม่รู้เรื่องหрок ให้คุยจนตายเถไปข้างๆ คุยๆ เพราะอะไร เพราะกลัวเสียหน้า คุยไม่รู้เรื่อง ไม่รู้

แต่ถ้าเขาลำบากผิดคุยกันได้ ถ้าเขาลำบากนะ ผิดถูกคุยกันด้วยเหตุผล คนเรานี้จะถ้ามันจี๋หลังเสียใจ อย่างเช่นเราอยากให้คนนับหน้าถือตา เราจะสร้างภาพเราเต็มที่เลย แล้วใครจะรู้ว่าเราผิดไม่ได้เลยนะ ถ้าใครชี้ผิดนะ การ์ดต้องหิ้วปีกมันออกไปเลย ไอนี้

เข้ามาไม่ได้ เราต้องถูกหมด แล้วทุกคนต้องยินยอมสรรเสริญอย่างเดียว ห้ามใครว่าเราผิดพลาด ถ้าเป็นการสร้างภาพ

แต่ถ้าเป็นธรรมชาติอย่างหลวงตา ตอนอยู่กับหลวงตาใหม่ๆ นะ หลวงตาจะไปไหนจะมีคนเบิกทางให้ นำทางให้ ท่านไม่ยอม ท่านไม่ยอมนะ ท่านบอกว่าเวลาท่านผ่านไปแล้ว คนมันกำลังเข้าคิวแล้วท่านก็ไปต่อ เดินต้องไปผ่านตรงนั้น ท่านต้องไปต่อวาระ แล้วต้องให้ท่านผ่านไป ถ้าใครไปเบิกทางให้ท่านบอกว่าเวลาเราผ่านไปแล้ว ไอ้คนที่เขาต่อคิวอยู่เขาจะหันมาดูหน้าลายรดหลัง จะหันมาดูหน้าลายตามหลัง คือทุกคนไม่พอใจหรือที่คนมาลัดคิวเรา เห็นไหมนี่คนเป็นธรรมชาติ

ท่านไม่ต้องการให้ใครมาให้สิทธิพิเศษ หรือมาดูแลท่านเป็นกรณีพิเศษเลย หลวงตานี้ไม่ยอม ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเท่ากัน เราจะบอกว่าพระที่ไม่สร้างภาพ เขาไม่ต้องการยกให้ตัวเองสูงส่งกว่าคนอื่นหรือ มันเท่ากัน มันมีสิ่งที่ดีกว่าคือคุณธรรมในใจเท่านั้น มันคือคนเท่ากัน มันคือสิ่งที่สังคมรับรู้เท่ากัน เสมอภาคกัน แต่ในหัวใจเท่านั้น ในหัวใจนี้มีคุณธรรมที่ต่างกัน แต่ถ้าเป็นการสร้างภาพนะ คุณต้องนั่งบนหัวพวกมึงหมดนะ เอาหัวมาเรียงๆ เรียงกันซะ แล้วจะนั่งบนหัวพวกมึง

มันคุยกันไม่รู้เรื่องหรือ คุยกันไม่ได้ ไอ้ที่ว่าทำไมไม่มาคุยกัน ก็ไปคุยกันมาพอแรงแล้ว คุยมาเยอะแล้ว ฉะนั้นสิ่งนี้ไม่สนใจ วันนี้เพราะมีคนคิดอย่างนี้ทั้งนั้น แล้วเราพูดอย่างนี้บ่อยแต่มันไม่ได้พูดอัดเทป วันนี้พูดอัดเทปไว้เลย แล้วบอกว่า เราทำลายศาสนา เราทำให้พระเป็นสังฆเภท ไม่ใช่เราชี้ทางโจร โจรมันกำลังจะปล้น แล้วพวกที่โดนเอาจุกไปให้เขาเกี่ยว เราบอกเฉยๆ แล้วเราก็ไม่ได้พูดว่าใคร

เราพูดถึงข้อเท็จจริงที่มันเป็น อย่างเช่นกำหนดตัดราก แล้วไม่ตัดรากมาคุยกันมาได้แย้งเลยว่ามันคิดออกมาอย่างไร ทำอย่างไร ก็ต้องบอก ก็เมื่อก่อนคนพูด เวลาเราพูดเห็นไหม ว่าหลวงปู่เจี๊ยะท่านบอกเลย กำหนดจี๋ จี๋ จี๋ จี๋นี่ก็เป็นสมาธิได้ แล้วมีพระมาถามไอ้จี๋ จี๋ จี๋มันก็เป็นสมาธิได้ แล้วกำหนดนามรูปนี่มันดีกว่าจี๋อีก ทำไมมันเป็นสมาธิไม่ได้ละ กำหนดจี๋ จี๋ จี๋มันก็เหมือนกำหนดพุทโธ เพราะกำหนดมาจากใจ

เพราะคนโง่มาก แล้วปฏิบัติไม่เป็นใช้ไหม แล้วอยากปฏิบัติก็จี๋ จี๋ จี๋ มรณานุสติ มรณานุสติกำหนดตาย กำหนดอัฐิ กำหนดอะไร กำหนดคือเกิดจากจิตหมด แต่นามรูป

มันไม่ใช่กำหนด มันไม่ใช่ นามรูปนี้ไม่ได้กำหนด นามรูปเห็นไหม เคลื่อนไหวหนอ รู้
 หนอ รู้ออกไปโน้น ใครกำหนด กำหนดตรงไหน กำหนดอย่างไร รู้หนอ กระทบ
 หนอ แล้วใจมันอยู่ไหน แล้วจิตต่างกันตรงไหน รู้หนอ รู้ก็รู้อยู่แล้ว แล้วมันก็
 ย้อนกลับมา

เราเปรียบเทียบบ่อยแต่โยมไม่เข้าใจ หลวงปู่มั่นสอนไว้ในมุตโตทัย การดื่ม การ
 เหยียด การรู้ การดำรงชีวิตประจำวันให้มีสติสัมปชัญญะพร้อม ก็นึกก็รู้ว่ากินแล้ว จิตมัน
 รู้เอง ไม่ต้องสร้างกำหนดรู้อีกชั้นหนึ่ง เรานั่งอยู่ลมพัดมาก็รู้ใช่ไหม คือชีวิตประจำวัน
 คือปกติเรานี้แหละ ตั้งสติไว้ก็จบ ใ้หนี่พอกระทบแล้วตามรู้ออกไป สร้างภาพอีกภาพ
 หนึ่งซ้อนมา แล้วเลยไครมานะ ว่างๆ แต่รู้ว่ามันตันนะ ว่างๆ แต่ไม่รู้ทำอะไร ว่างๆ
 ว่าง ว่างๆ ว่างๆ

ก็มันถอนรากถอนโคนไปหมดแล้วไง ตัดตอนไปหมดแล้วไง ตัดตอนจิตไป
 สมถะถึงไม่มีความหมายใจ สมถะถึงไม่มีความหมายเห็นไหม ทำสมถะนะเดี๋ยวมันจะ
 ลงสมถะ พอลงสมถะมันจะเกิดนิมิตนะ อู้..นิมิตเป็นของไม่ดีนะ อู้..ต้องวิปัสสนาสาย
 ตรงนะ แต่เวลาเกิดสมถะนะ เวลาจิตมันลงสมถะ มันลงถึงจิตนะ มันเห็นของมันนะ อู้
 อู้..มันสั้นไหวในหัวใจ มันมีรสชาติ มีความสุขมาก แต่พวกนั้นไม่มี มันเป็นมิจาหมด
 ใจ ตั้คราก!

แต่ถ้ากำหนดมาจากจิต กำหนดจากจิตนะมันจะเกิดอย่างที่ว่า มันจะเกิดนิมิต
 มันจะเกิดอะไร มันจะเกิด มันไม่ใช่เกิดทุกคน มันจะเกิดต่อเมื่อ เกิดต่อเมื่อจิตดวงนั้น
 มันได้สร้างบุญกุศลของมัน มันได้ทำ ทำสิ่งใดของมันมา มันมีบาปมีเวรของมัน มันจะ
 เห็นตามนั้น แต่ถ้าเราไม่มี ไม่ได้สร้างเวรสร้างกรรมมา เราทำแต่คุณงามความดีมา พอ
 จิตเราสงบไม่เห็นอะไรเลย สงบเฉยๆ เอ๊ะ สงบนิ่ง รู้สติ รู้พร้อม นิ่ง รู้ตลอด ไม่เห็น
 นิมิตเลย

สิ่งที่เห็นนิมิตนี้มันไม่ใช่เห็นเพราะกำหนดพุทโธ ไม่ใช่มันเห็นเพราะวิธีการ มัน
 เห็นเพราะเนื้อหาสาระข้อมูลของจิต มันไม่ได้เห็นเพราะวิธีการว่าทำอะไรๆ ถึงจะเห็น
 นิมิต ไม่ใช่ มันเป็นข้อมูลของจิต จิตนี้มันสร้างดีสร้างชั่วมา มันมีข้อมูลของมัน มันจะ

เห็นตามนั้น ตามจริตนิสัย ตามความเป็นไปของจิต ไม่ใช่วิธีการปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติจะปฏิบัติวิธีการใดก็แล้วแต่

ถ้าจิตเป็นอย่างนั้นคือเห็นเหมือนกันหมด คือที่จิตมันจะเห็นนิมิต มันจะกำหนดวิธีการใดก็เห็นนิมิต ถ้าเห็นนิมิตแล้ว เราค่อยแก้กันไปตามนั้น มันเหมือนโรคภัยไข้เจ็บมันแก้ตามสมุฏฐานของโรค แล้วไอ้การเป็นโรคมันเป็นไม่เหมือนกัน มันอยู่ที่ร่างกายของใคร ใครจะเป็นโรคไหน แก้ไขไปตามโรคนั้น ไม่ใช่กำหนดพุทโธแล้วไปเห็นนิมิต

ทีนี้พอเขาบอกว่าพุทโธแล้วเป็นนิมิต พุทโธแล้วเป็นสมณะ เขาถึงตัดสมณะทิ้ง ตัดสมณะทิ้งด้วยตรงไหน ตัดสมณะว่าการใช้ปัญญาสายตรง ก็ต้องใช้ปัญญาตลอด ถ้าใช้ปัญญาแล้วจิตมันจะไม่ลงไปถึงสมณะ มันไม่เกิดนิมิต มันตัดรากตัดโคนจริงๆ นะ ที่นี้การตัดรากของเขา เขาก็สอนของเขานั้นแหละ แต่เขาไม่รู้ว่าเขาตัดราก เขาตัดรากคือไม่ให้ลงสมาธิใจ ห้ามลงสมาธิ ห้ามลงสมณะ แล้วสมณะนี่เป็นสิ่งที่กลัวมาก ใครลงสมณะคือผิด

ใครลงสมณะคือผิดนะ ใครปฏิบัติสมณะคือผิด เพราะมันลงสมณะ สมณะเป็นที่ เป็นสิ่งที่ชั่วร้าย เป็นสิ่งที่ไม่ควรปรารถนา เป็นสิ่งที่เข้าไปใกล้ไม่ได้ แล้วมรรค ๘ สัมมาสมาธิอยู่ที่ไหน มรรค ๗ ไม่มี ต้องมรรค ๘ แล้วมรรค ๘ คือสัมมาสมาธิ แล้วสัมมาสมาธิมันเกิดบนอะไร เขาก็พูดไป สัมมาสมาธิเกิดบนจิตไม่เกิดบนที่อื่น จับสิ จับประเด็นที่คำสอน ประเด็นของเขาสอนห้ามเข้าไปสมณะ แล้วก็บอกว่าสัมมาสมาธิจะเกิดเอง

แต่ ! แต่เพราะอะไรรู้ไหม แต่เพราะว่าอย่าไปเชื่อพระองค์นั้น หรือจะเชื่อพระพุทธเจ้าเพราะพระพุทธเจ้าบอกไว้มรรค ๘ ต้องมีสัมมาสมาธิใจ เขาถึงว่า เขาถึงตัดทางทฤษฎีออกไปไม่ได้ ทางทฤษฎีว่าด้วยสัมมาสมาธิตัดออกไปไม่ได้ แต่เขามาสร้างขึ้นมาเองว่าจิตไปเฉยๆ แล้วมันจะลงเอง การลงที่ไม่เจาเจงนั้นเป็นสัมมาสมาธิ การเจาเจงเป็นมิจาหมค

การเจาเจงการตั้งใจ ทั้งๆ ที่การเจาเจงการตั้งใจนี้เป็นสตินะ การเจาเจงการตั้งใจเจตนาดี สิ่งนี้มันจะเป็นสัมมาถ้าเข้าได้นะ แต่ถ้าเจาเจงไปแล้ว มันมีการเกร็งใหม่ๆ มันจะไม่ชำนาญ มันจะมีการแบบว่าทำให้จิตนี้ลงได้ยาก แต่ถ้ามีการเจาเจงแล้ว

ฝึกฝนบ่อยๆ การเจาะจงจนเราชำนาญเราควบคุมได้หมด การเจาะจงคือเราตั้งเป้าไว้ แล้วเราจะไปได้ตามธรรมชาติของมัน อันนี้จะเป็นสัมมาสมาธิ จะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ทีนี้เขาบอกว่าห้ามเจาะจง เห็นไหมมันขัดแย้งกันหมดเลย เจาะจงคือสติ ห้ามเจาะจง ถ้าเจาะจงเป็นอรรถกถาญาณโยค ถ้าไม่เจาะจงจะเป็นสัมมาสมาธิ เอ้า เพราะอะไร เพราะปฏิเสธสมณะ ปฏิเสธทุกอย่าง แต่ในตำรามีอยู่เพราะต้องบอกว่า ต้องทำอย่างนั้นด้วย ต้องมีอย่างนั้นด้วย แต่เพราะตัวเองหนึ่งโดยอุดมการณ์จะปฏิเสธอยู่แล้ว สองไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น

ถ้าเคยรู้เคยเห็นพูดอย่างนี้ไม่ได้ ไม่มีสติจะเกิดสมาธิได้อย่างไร ไม่มีสติจะเกิดสมาธิได้อย่างไรเพราะถ้าไม่มีสติเห็นไหม พอบอกไม่ได้สติปั้บ เพราะไม่เคยมีสติ ไม่เคยจับต้อง ไม่เคยรับรู้สติ ถึงบอกสติเป็นอนัตตา คืออนัตตาคือไม่มี อนัตตาคือไม่ต้องทำ อืม คำสอนนะ คำสอนคำพูดของเขา มันขัดแย้งกันตลอดเลย

แล้วพอหลวงตาเรานะ เริ่มต้นมาเลย “ตั้งสติ” สติต้องการทุกเมื่อ สติต้องการทุกสถาน สติต้องการทุกการกระทำ สติต้องการทุกอิริยาบถ ตั้งสติก่อนเลย พอตั้งสติแล้วอย่างอื่นตามมา ถ้าขาดสติเป็นมิจาหมค นี่หลวงตาสอน

เราถึงบอกมันตัดรากนะ พอคำว่าตัดรากของเรามันตัด แต่ประสาเรานะ เราพูดเยอะ เราพูดเยอะพูดหลายแง่หลายมุม ทีนี้พอคำพูดเรา ไอ้คนฟังบ่อยๆ เข้า งงเต็กเลยนะ หลวงพ่อเดี๋ยวกี้ถูกเดี๋ยวกี้ผิด หลวงพ่ออัดเขาเรื่อยเลย เดี๋ยวกี้ถูก อ้าว..เราก็จะยกภาพให้เห็นชัดๆ ว่าถูกผิดมันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ๆ แต่ถ้าจะเอาเคลียร์นี้ มันต้องคุยกันครึ่งวัน ไอ้เราก็ไม่มีเวลาไง เราก็ลัดสั้น เราบอกเลยผิด

แล้วพอไปขั้นของปัญญานะ ไม่ต้องพูดถึงเลยไม่มี ขั้นของปัญญาก็ไม่มี มันไม่เป็นไปตามนั้น มันเป็นโลกียปัญญาไง อย่างที่ว่าพุทธพจน์กูไม่เถียง แต่กูเถียงคนพูด พุทธพจน์ กูไม่เถียงพระพุทธเจ้า กูเถียงมึง มึงที่พูดเรื่องพระพุทธเจ้านะกูเถียงมึง เพราะมึงจำใจปากพระพุทธเจ้ามา พุทธพจน์กูไม่เถียงหรอก แต่กูเถียงมึงเพราะมึงอ้าง หมาห่มหนังเสือ มึงจะเอาเสือมาขู่กูไ้ เอาธรรมะพระพุทธเจ้ามาขู่กูไ้ กูเอาความรู้ความเห็นมึงพระพุทธเจ้ากูก็เคารพของกูอยู่ แต่มึง มึงพูดอะไร

ถาม ในหนังสือปฏิบัติทาหลวงปู่มั่น หลวงตาไม่ได้บอกเรื่องเหตุผลของ
ทิศทางเดินจงกรมไว้ เรื่องอยากถามหลวงพ่อกับ ทำไมถึงไม่นิยมในเรื่องเดินที่ทิศใต้

หลวงพ่ ปัญหาที่หลวงตาท่านเคยบอกว่าหลวงปู่มั่น ท่านก็ถามหลวงปู่
มั่นเรื่องทางเดินจงกรม แต่ด้วยความมอมมองของเรา มันก็แบบว่าเพียงแต่ว่าตะวันนะ
ตะวันมันจะแทงตาบ้าง อะไรบ้าง โอ้อย่างนี้เราถือว่า เพราะเวลาจุดธูปไปเที่ยวไป
อย่างเช่นหลวงปู่หลุย เมื่อก่อนเวลาเกิดเวลาฝนตกเราจะเดินจงกรมอยู่แถวชาคา เรา
ก็ว่าเราเดินจงกรมมันพยายาม เพราะว่าเวลาคนเร่งความเพียรนะ

เหมือนกับเรานักกีฬา นักกีฬากำลังจะแข่งขัน มันต้องฟิตตัวเองตลอดเวลา ที่นี้
พอร่างกายปล่อยไม่ได้ ถ้าปล่อยความฟิตมันจะไม่มี มันก็ต้องออกกำลังกายตลอด การ
เดินจงกรม นั่งสมาธิวานาก็เหมือนกัน เวลาจิต เวลาการปฏิบัติมันจะเข้าได้เข้าเข็ม มัน
จะต้องพยายามหาโอกาสเดินจงกรม ที่นี้เวลาฝนตก หน้าฝนอยู่ในป่าฝนตกทั้งวันๆ ทำ
อย่างไร เราก็เดินตามชาคา ตามชาคา ตามกุฎิตามชาคา เดินกลับไปกลับมาเพราะ
มันจะภาวนาทั้งวันๆ เพราะมันเร่งความเพียร

เราก็ว่าไอ้มันก็เต็มที่แล้วนะ แต่พอมานั่งประวัติหลวงปู่หลุย ท่านบอกท่านเดิน
จงกรมในกลด ในกลด กลดที่แขวน ท่านเดินจงกรมรอบกลด ในกลดท่านเดินจงกรม
ได้เลย ที่นี้ถ้าอย่างนี้ปั๊บเราเอามาเทียบตรงนี้ไง นี่เห็นไหม เวลาเราตอบปัญหา เราตอบ
ปัญหาอย่างนี้ คือเอาเหตุผล ในกลดท่านยังเดินจงกรมได้เลย

ฉะนั้นการเดินจงกรมของเรา เราอย่าเอาไอ้เรื่องกรณีอย่างนี้มาทำให้ เราคลอน
แคลนใจ มันอยู่ที่สถานที่ อยู่ที่พื้นที่ ว่าพื้นที่เราจะหาพื้นที่เดินจงกรมได้มากน้อยแค่ไหน
ถ้ามีพื้นที่เราเอาก่อน คือความเพียรเรามาก่อน แล้วไอ้ที่ความขัดแย้ง ความที่ไม่
เป็นไปนะมันทีหลัง มันเรื่องทีหลังนะ เพราะอย่างพวกเราเดี๋ยวนี้เห็นไหม ความเจริญ
ของสังคม มนุษย์มากขึ้น สิ่งศักดิ์สิทธิ์สิ่งที่ปกครองดูแลก็ยังมีอยู่ เราไม่เถียงหรอก แต่
ไม่เหมือนเก่า

เมื่อก่อนนะมนุษย์น้อยอยู่ มนุษย์เราน้อย ป่าเขามีเยอะ สิ่งที่เป็นภูมิธรรมชาติมีเยอะ พวกเทพ พวกอินทร์ พรหมต่างๆ เขามีที่อาศัยมาก เขาอยู่ของเขา แล้วพอคนเข้าไปมันจะไปกวนกัน มันจะมีปัญหา อย่างเช่น เช่นประวัตีหลวงปู่มั่นท่านเดินจงกรมที่ถ้ำยาวเห็นไหม พอเดินจงกรม ถ้ำเดินแรงหน่อย เห็นไหมพญานาค พญานาค พวกเทพเขาอยู่นะ พระอะไรเดินจงกรมยังกับม้าวิ่ง พอเดินจงกรมยังกับม้าแข่ง เพราะว่าเดินจงกรมไง เห็นไหมเขาคิ

ที่นี้หลวงปู่มั่นท่านรู้วาระจิต นี่รู้วาระจิตต้องรู้อย่างนี้ ไม่ใช่ว่าจิตส่งออก จิตเครื่องเกินไป จิตอ่อนเกินไป ใอันนั้นมันส่งออกหมด นี่หลวงปู่มั่นท่านรู้ความคิดเลยนะว่าพญานาคเขาคิแล้ว กลัวเป็นบาปเป็นกรรมกับเขา เห็นไหมสงสารเขาเนะ ก็เดินจงกรมให้ช้าหน่อย เบาหน่อย พญานาคก็บอกเลย เอ้อ..สมณะองค์นี้เดินเหมือนคนป่วย เดินแรงไปมันก็ดิ เดินเบาๆ กลัวจะไปกระเทือนมัน มันก็ดิ เห็นไหม อยู่ในป่ามันจะมีอย่างนี้

หลวงปู่มั่นท่านจะเจออย่างนี้เยอะมาก หลวงตาท่านเล่า เช่นหลวงปู่ชอบอย่างนี้ เวลาเสื่อมา เสื่อเป็นเสื่อเทพ พอเสื่อมันมาอยู่ข้างๆ พอบอกว่า เอ..ถ้าจะไปหาอยู่หากินเป็นความคิดนะ คิดในใจ ทำไมเสื่อมันรู้ละ มันคำรามเลย พอคำรามหลวงปู่ชอบท่านหันไป เอ้อ..ถ้าอย่างนี้จะมาดูแลกันมาปกป้องกัน ดูแลกันก็ไม่ใช่ไร ก็ตามสบาย เห็นไหมมันเจ็บเลยเห็นไหม ทำไมมันรู้ รู้วาระจิตเขาต้องรู้อย่างนี้ รู้ถึงความคิดเหตุผล คิดเรื่องอะไร เหตุผลอะไร แล้วได้ตอบกันนะ ถึงรู้วาระจิต ใอันนี้เครื่องเกินไป เครื่องเกินไป คิดแล้วไม่คิด เวรกรรม! เราไม่เชื่อเลยนะ เราไม่เชื่อเลย

ที่นี้เวลาทางเดินจงกรมเห็นไหม เราถึงย้อนมาตรงนี้ ย้อนมาตรงที่ว่าอย่างเช่นตรงนี้ถ้าจะให้ถูกหมดไปเดินตรงนี้ ถ้าให้ถูกหมด มึงต้องเดินตากแดดทั้งวันนะ แต่ถ้าไปเห็นต้นไม้อยู่แต่ร่มๆ มันจะผิดไม่ผิด ใอันนี้ร่มนะ เอร่มแล้ว เอร่มไว้ก่อน เอาประโยชน์ไป เพราะที่หลวงปู่มั่นพูดก็เพื่อประโยชน์ แล้วยังมาหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวนี่ครูบาอาจารย์เล่าให้ฟังเลย อยู่ที่ถ้ำกลองเพล มีทางจงกรม ๓ เส้น เข้าขึ้นมาเดินจงกรม ถวายพระพุทธรูป กลางวันเดินถวายพระธรรม ตอนเย็นเดินถวายพระสงฆ์

วันหนึ่งเดินจงกรม ๓ รอบ ๔ รอบ มีทางจงกรม ๓ เส้นพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เห็นไหมนี่เป็นอุดมคติของแต่ละองค์ มันไม่เหมือนกัน อย่างเช่นหลวงปู่ชอบ

อาจารย์จันทร์เรียนพูดให้ฟังอยู่ว่า หลวงปู่ชอบเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืนเลย เดินจงกรมชอบทางเดินจงกรม แต่อาจารย์จันทร์เรียนบอกท่านชอบนั่ง ท่านนั่ง ๙-๘ ชั่วโมงเห็นไหม นิสัย อาจารย์เดินจงกรมเก่งมาก แต่ลูกศิษย์นั่งดีมาก ที่นี้ท่านนั่งดีมาก ๒ องค์มานั่งคุยกันก็ต้องใครถูกใครผิด

นี่ไงเวลาพระอรหันต์เถียงกันว่าใครถูกใครผิดนี่ไง มันเป็นกิริยาเป็นนิสัย แต่ความจริงสิ่งที่เป็นพระอรหันต์สำคัญที่สุด ก็อมรรคญาณ เอาตัวชำระกิเลสที่นั่นสำคัญที่สุด อันนี้เราพูดเรื่องนี้ พูดเรื่องที่ใครจะติใครจะเดียนนะ มันเรื่องของเขา มันอยู่ที่มุมมอง เหมือนเราผู้ใหญ่ เราผู้ใหญ่เราเห็นว่า วัยรุ่นที่มันเที่ยวเล่นกัน มันก็ว่ามันทำถูกต้องนะ พ่อแม่เห็นเลยว่าลูกเราใช้เวลาสูญเปล่า

ในปัจจุบันเราดูการปฏิบัติมันสูญเปล่าไป ถ้ามันสูญเปล่าแล้วนะ มันเสียเฉพาะเขาแล้ว เราจะไม่พูดเลย แต่นี่มันจะมาถอนรากถอนโคนพระป่าเรา ไอ้ตรงนี้ที่เราพูดเพราะพระป่าครูบาอาจารย์เรามา หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ กว่าท่านจะทำกองทัพนธรรม กว่าประชาชนจะเชื่อถือ พอประชาชนเขาเชื่อถือขึ้นมา มันถึงเป็นที่ไว้วางใจของสังคม

พอเป็นที่ไว้วางใจของสังคมเห็นไหมก็บอกว่าเป็นลูกศิษย์พระป่า เป็นลูกศิษย์ที่ครูบาอาจารย์คำประกันมาให้เขาเชื่อถือ แต่คำสอนนะมันไปไหนเห็นไหม ไอ้หนังสือที่ห้ามะอ้างพระป่าหมดเลย แต่ให้ดูจิตแล้วไม่ให้พูดโธ ไม่ต้องตั้งสติ สติ สมาธิ เป็นอนัตตา ปัญญาจะเกิดนะ ให้เห็นความคิด แล้วความคิดมันดับ พยายามจำความคิดนั้นไว้ จำความคิด จำสภาวะให้แม่นๆ แล้วปัญญามันจะเกิดเอง ปัญญามันจะเกิดจากความจำอันนั้น โอ้โฮ..อย่างนี้หรือ หมคนะหมด

แต่เวลาหลวงตาสอนเห็นไหม ทำความสงบของใจแล้วออกวิปัสสนา พอขึ้นของปัญญาไม่มีขอบเขต ปัญญามันจะไปได้ไต่ยิ่งกว่าเรดาร์ มันไปได้หมดเลย ครอบคลุมจักรวาลเลย กิเลสมันอยู่ไหน มันตามรู้ ตามค้น ตามหา ตามล้วง ตามควัก ตามหมดเลย มันคนละเรื่อง ! มันคนละเรื่องเลย ! นี่ไงเราถึงบอกมันจะถอนรากถอนโคนใจ ถ้าคนอื่นมันไม่มีหลักมีเกณฑ์ มันก็ไม่พูดอย่างนี้ นี่พูดถึงบอกว่าหาว่าเราออกเว็บไซต์มาเพื่อจะโจมตีบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ไม่มี

เราออกเว็บไซต์มาเพราะว่าสิ่งที่เราเทศนาว่าการ หรือว่าในธรรมะเพราะเราศึกษาจากครูบาอาจารย์มาหลายองค์ แล้วเราศึกษาจากครูบาอาจารย์มาเยอะ แล้วครูบาอาจารย์อะไรต่างๆ เห็นไหม ขออย่างเดียวขอให้มันเป็นตามข้อเท็จจริงนั้น แล้วตามข้อเท็จจริงนั้น มันก็ตรงตามข้อเท็จจริงนั้น ความจริงมันก็ต้องลงกับความจริงได้ ความจริงมันไปกลัวอะไร ความจริงไปกลัวอะไรละ ความจริงก็ต้องลงกับความจริง ไม่ต้องกลัวหรอก ขอให้มันเป็นความจริงเถิด ฉะนั้นความจริงแล้วเต็มทีเลย

แล้วเราพูดไปถ้าเป็นความปลอมนะ โอ้โฮ..เราเอาขี้นี้ออกไปขายท้องตลาดนะ แหมใครจะกินขี้วะ ไอ้คนเอาขี้ไปขาย ไอ้คนนี้จะหน้าแตกนะ เราเอาขี้นี้หวานไปท้องตลาดเลย เหม็นไปทั่วจักรวาลเลย แล้วดูสิไอ้คนจี้เอาไปป้ายเขา คนนั้นมันจะช้ำขนาดไหน ไม่ ! เราไม่คิดอย่างนั้นเลย แต่ ! แต่ประสาเรานะโยมฟังให้ดีๆ โยมทำแบบว่าธรรมดาสังคมมันต้องมี เขาจะพูดอะไรมาโยมก็ฟังไว้ มันจะเป็นอย่างนี้

สรุปตรงที่หลวงตาว่าคนโง่มากหรือคนฉลาดมาก คนโง่ดีเตือนคนพูดอย่าไปหวานไหวกับมัน แต่คนฉลาดพูดมันต้องคิด เรายังคิดว่า เรายังคิดว่าเรื่องแค่นี้จะเป็นเรื่องแค่ปลายเหตุ ปลายเหตุหมายถึงว่าเขาเพิ่งจะเริ่มจะตั้ง ตั้งหากคนมา เขาจะสืบว่าใครมีอยู่ใกล้ชิดเรา ใครมีบุญคุณกับเรา เขาจะไปล้อมบีบคั้นนั้นมาขอเรา อ้าว..คอยดูสิ เขาจะคอยจี้เข้ามาเลยว่าใครอยู่ใกล้ชิดเรา แล้วจะไปเอาคนนั้นมาเหยียบหางเราไว้ มึงอย่าเห่า ไอ้เนื้อคือความคิดเขานะ

นี่เกมส์ของโลกมันก็ต้องเป็นอย่างนั้น แล้วพวกโยมที่ใกล้ชิดเราจะโดนจี้ทุกคนนะ ใครที่เข้ามาหาเรา ขอร้องไปบอกไอ้หงบที่อย่าพูด อ้าว..โดนทุกคน เพราะมันเป็นการเอาตัวรอดของเขา โดนทุกคน แต่ของเรานะ มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ของเราเอาความจริง ถ้าเป็นความจริงคือเป็นความจริง ถ้าไม่เป็นความจริงไม่ฟัง เอวัง